

Istarska Rijec

ISTARSKA RIJEĆ

Oglasi stoje 4 lira

za svaki centimeter visine u štampi jednoga stupca. Za višekratno izdavanje daju se zbitna popust prema pogodbi. Plaća se i utužuje u Istri. Dopis se šalje uredu, a novac uplati. Neprimljena se ništa ne vraća, a rukopisi se ne vraćaju ni u kojem slučaju.

Uredništvo za pouku, gospodarstvo i politiku Istarskog naroda.

„Slogom rastu male stvari, a neslogu sve potvuri.“ — Narodna poslovica.

Naši narodni blagdeni V. srpnja

U ponedjeljak juna, godinu 1909. bila je to Sv. Cirila i Metoda za Istru nazivaju se svoje podružnice, na neovine i druge razne narodne institucije okružujućih, da bi se dan naših slavljih apostoła, Sv. Cirila i Metodija, koji slavimo kao narodni blagden, Istarski bez razlike stranaka i mišljenja lično prihvatili družini prijedlog, i tako na preslavlom počelo već godinu 1909. obilježavanje proslavljen je taj nas prvi narodni blagden u nas, u Istri. Bio je to — ponedjeljak. Tko je imao trojicu, izvjesio ju je u taj dan na prozor svoje kuće, da se veselo vidi na sjajnome, sjajnome suncu. Dječica svih družinih a i svih javnih škola kretala su na zrakama i zvukovima, gdje se teču dana u slavu naših apostoła slavlja svečana služba Božja. Poslije mise dječica se vratila u svoje škole, gdje su im učitelji čitajući i razgovorom inače značajne značenje narodnog blagdena, nastalo su dječica svojim tankim, srebrnim glasićima otpjevala narodnu himnu koju naša domovina, pa izišle, od se obredna veselo milozi i slavnim dnom.

Kako su nek nas u Istri odvijek nastojali da zgodan s kršćanima vežu, tako su i na taj dan sakupili priozak za Dječicu koja je sabranim novcem danih škole svojim mjestima, gdje ih nije bilo. U raznim gradićima i selima priredile se iduće nedjelje zabave, kojih je čisti prilob bio obilježavanje istoj plemenitij svrhi.

U darovanje dave, gdje se i najmuđaznija, čestice u našem narodnom jeziku smatra običajem, govore zaobdružavom propadanjem, takovo su svečanošću razvijene, za zablacenje i tako u mnogo ne grada.

Uspomena na našim narodni blagden nas je svima, čime su čina svih naših ljudi i ljudi i nema, i tje, koja bi nama, Istraninima, mogla da zabavi, da u subotu, dne 5. jula, e. g. ne kažem:

— Ovo je naš dan — dan naših apostoła, naših prvih prosvjetitelja, sv. braca Cirila i Metodija. A kako mi imamo i danas našu Istarsku Rijec, — naše malog Istraninca, naše „Zemlje Udrženje“ u „našoj nam, Dječicu Maticu“ — sve same istovane, koje svakako na svoj način nam naša blagoslovljena naš Družbe sv. Cirila i Metodija za Istru — iko da nam zabaviti, da mi u taj dan sagnemo u džep, pa da u svakoj prema svojim silama sjelimo tih naših narodnih institucija?

— Staviše, mi naravno svim svojim silama bi ustanovljeno da misao na narodni blagden u nas nikada ne utrne. Jer u narodnim blagdenima ima mnogo toga, što u narodu i mile i tople zemlje, a ima i toga, što nam može dati naš narodni ponos. Neka nam se da nam upiše u grješni, što mi osobito naš čeznomo za ono malo slobode, što nam je prije imali i koja nam je dopuštala, da svoj narodni blagden proslavimo otvoreno i dostojno. I nita ne može u namu do naših naš ponos — što je naš Istra bila, Istra ovrsko majeno i silna, koja je prije našim godinama bila misao o narodnom blagdenu, našina koja je cijeli narod nam u prirobu i time pokazano, koliko su mi i naša i druga brata u ovome malom kutku Istarske zemlje.

— Naš nam i danas srce od zanosa i tuga, i tuga. — Istajuci se stariim novinama, našim nam u potrdim proslave Narodnog blagdena naša prikluku u Zagrebu, Splitu ili u Trstu. I tamo je sve plivalo pod narodnim zastavama, i tamo se sve orilo od zvonave zvona, od tužnjave topova i od vesele pjesme. I sve to na jedan jedini mig, stoji je u junu 1909. došao iz Istre naše. A još nam više ljudi dade, kad pomislimo, da u onaj dan čitave pokrajine bile s nama Istranima jedno srce, jedno misao... Ta u čitavoj zemlji od Spica pa do Zemuna nije bilo toga dana javne priredbe, na kojoj se nije klicalo našoj Istri i multokrotno narodu našemu.

Narodni je blagden bio kao zlatni prsten, koji je naš Istrane vjerio sa svima od našeg roda i plemena.

Danas imamo Jugosloveni u Jugoslaviji druge narodne i državne blagdane. Onaj od 5. jula u glavnome je napušten. Napušten ali ne zaboravljen. Još živjeli uspona na njega. Živi u prvom redi zbog nas i krute sudbine naše. I živjeti će, kaošto ćemo i mi istarski Jugosloveni živjeti u srcima svega Slavenske sve dotle, dok se budemo pokazivali vrijedni i dostojni toga dječnoga imena.

Dosta je čekanja...

Naši su gospodarji upravo majstori u obećavanju. U tome se niko s njima ne može da izjedini. Sto se sve nije obećalo našem narodu u ovim krajevima od anekdote ovano, a prije nije, kako su lijepe i zvezdani bili napisani oni letaci, koje su se bacili našim narodu, i koje su pred slomom stare vladavine, a kako su znamenite i svečane bile izjave, koje su zatim slijedile u Italijanskom parlamentu obzrom na slobodno i izvanredno blago postupanje sa priklopljenim narodnim skupinama.

Da bi se barem jedan dio svih tih obećanih i veličanih izjava proveo u život? Nista, ama nista. Sve je ostalo samo na papiru, ostale su samo gove, suhe i puzne riječi, dok su se stvari razvijale bez izuzetno napok. Uporedo sa čestim i svesmoćnim obećavanjima, koja nijesu u ostalom nikako prestajala, vršila su se nad našim življenjem organizovano i postupeno svakrševna nasilja, otmajući našem narodu pravicu za pravicom.

Mi smo često pozivali vlastodršce i putem tiska i preko svojih narodnih predstavnika, da jedax put započnu ispunjavati svoja obćivanja, te smo dosljedno isticali one grješne i kričave protuslovi, koje se ispoljavalo u nepravdama učinjenim nad našim narodom. Ali naš se protesi nijesu svazvali, nasušnici su bezobzirno gazili zadane riječi, te su se — ostavivši se na polu puta, — bezglave i samolno razumovari i razmarali naše plemo lišivši ga i najnevažnijih prava čovjeka.

Ali, režim nije prestao obećivati! Čuli smo negda lozinku: jednake dužnosti, jednaka prava — ali se iz toga nije niti za vlas povratilo naše kukavno stanje. Nije tome davno, da smo sa najvišeg mjesta dobili preko svojih zastupnika opet svečano obećanje, da ćemo slobodno moći birati svoje poslanike, — ali ostalo je sve pri riječima. Ne samo to, nego su bas kao za inač uslijedili iz toga zulum, koji su tvorili višak naše kalvarije.

Poslije svega što se zblilo, naš narod ipak vjeruje i ne gubi nače. Mi smo spremni da vjerujemo da su se zadnja izborna stanja nad našim plemenom vršila protiv volje ministarskog predsjednika sa strane naše pravice, a koja je i našim narodnim čestita i teško rane. No nimo toga hoćemo da naglasimo, da naši gospodari nijesu još uspjeli, da se izliječe od bolesti neprestanog obćivanja. Biljni Hiseo da već jednog i za njih vjeredi ona naša obećanje, teško dignučaj! — Pri tome i ostavio.

Vrijeme građi - vrijeme razgrađuje

Ovih dana položio je ministar Gentile ostavku na svojoj dužnosti u ruke ministarskog predsjednika. Ostavka je primljena, a novim ministrom prosvjete imenovan je gospodin Casti. Buzni rimski događaji posljednjega doba povukli su i njega u sferu literarivni zaboravi, te je i ovaj silnik-filozof pisao zrvom čuvenog rimpastaz (Promjena ministarskog savjeta).

Odrjedilo ga vrijeme onako, kako ga bio dnevno za vlasti puki slučaj političkog vijeta. Mišao je mnogo, hio je još više, ali ga vrijeme prozario — te on već sada gleda, kako se njegova zgrada tekak započeta, stala da vadi.

Ne čemo se sada upustiti u nagadjanja budućnosti i saivati o zracim kulama, ali ipak podvlačimo značajno, da je jedna epoha naše bolne povjesti ovih dana privredna kraj. Stojimo pred zagonetkom budućnosti, pred činom neizvjesnosti, ali se radujemo veseljem roba kad sau jednog krvnika nestaje.

Krvavi sukob na talijansko-jugos. granici kod Postojane

U nači od nedjelje na ponedjeljak došlo je do sukoba između Talijana i Jugoslovena. Talijanske novine pišu, da je u večerji bio jedan čovjek sa talijanske teritorije na jugoslovensku stranu u Planinu, da po običaju tamo prevode večer. Kad se je vraćao natrag, da ga zađari natukli, pa radi toga da je on sakupio nekoliko ljudi, koji su navali na poganjanu strahu. Tom zgodom je bio ranjen u nogu jedan jugoslovenski strazar pogranicne straze. Radi toga da su druge noći navali Jugosloveni na talijansku strazarnicu te ubili čovog vječibrojca, a jednog teško ranili. Istarske novine pišu, da su napadali bili organizasi (organizacija jugoslovenskih nacionalista) i zađari. Medjutim jugoslovenske novine javljaju ovako:

Kod Rakoka je u nači od nedjelje na ponedjeljak došlo do sukoba između jugoslovenske i talijanske pogranicne straze. Jedno je talijansko pogranicno odelenje preslo preko granice i na jugoslovenskom teritoriju teško ranilo jednog vojnika jugoslovenske pogranicne straze. Na to je jedna grupa jugoslovenskih pogranicnih vojnika navali preko granice i na talijanskom je teritoriju, gdje je opetovano došlo do sukoba, usmrtila jednog talijanskog vojnika. Poslije se ustanovilo, da nisu presli jugoslovenski strazari, već civilisti jer je talijanski strazar ubijen hitcem iz revolvera, a i strazarnica je izprobusena i takvim hitcima. Čim je jugoslovenska vlada doznala za taj događaj, odmah je poslala talijanskoj vladi brzojav, da obuzbuje taj incident i da će povesti najstrožu istragu. Zagrebčke „Novosti“ pišu o tom događaju ovako: „Krvavi sukob na granici s Italijom kod Rakoka, kada se za njega danas doznalo, pobudio je medju pučanstvom razumljivo uzbuđenje to većma, što su talijanski vojnici prvi presli na našu stranu i kod Planine pucali na zgradu finacijske straze, navali u nogu jednog strazara. Prvi incident, povroćiran s talijanske strane dogodio se u noći od 22. na 23. juna, kada je 6 do 8 talijanskih vojnika navali na strazare finacijske straze pucanjem iz pušaka. Jedan naš finacijski strazar ispačeno je protiv napadaca jedan hitac — našo su ga talijanski vojnici s hicem iz puske ranili u nogu i odmah zatim pobjegli preko granice. Ovom prvom napadaju isprva se nije s naše strane pridavao nikakav osobiti značaj jer se mislilo da se radi o zabuni talijanskih pogranicnih vojnika u progibanju kriomčara. Ipak događaj je revoltirao progornicno pučanstvo još od prije nezadovoljno s nerješavanjem pogranicnih pitanja, koja su još uvijek otvorena na način što Talijani drže okupiran naš teritorij, koji pripada nama po rapskškom ugovoru, čime se također saglasila i Italija. Talijanske pogranicne vlasti imajuće poteskoće čovjeka i poganicnom pučanstvom, koje imaju svoje posiede unutar Italije, ili pak u krajevima koje još uvijek Italija bez ikakvog razloga drži okupiranima. Granica između naše krajevine i Italije imade u onim krajevima da ide, kao je predviđeno rapskškim ugovorom, vododjelnicem Julijskih Alpa. Talijani želeći da si osiguraju strateške pozicije na tim vrhovima, spustili su se daleko dolje u nizinu, i svojevremeno okupirali teritorije koji imaju bezuvjetno pripasti nama. Na ovaj način su našem pogranicnom pučanstvu odsječene veze s njihovim šumama, mlinoivima, poljima itd. Nemogućnost ovakove granice namalja vlastiti oholnost, da jedan jedini put u dužinu od nekoliko kilometara prelazi na više mjesta čna sa naš, čna sa talijanski teritorij i pučanstvo koje se mora s njim služiti, biva šikanirano od talijanskih pogranicnih vlasti. Samo pučanstvo je upuflno više molia komisiji za razgranicenje, da se već jednom riješi pitanje razgranicenja. Naša vlada nekoliko puta obračala se sa samog g. Mussolinija, ali on je u jednom odgovorju, da će se to pitanje riješiti u duhu predjednog sporazuma, to jest u duhu rapskškom ugovora. Zbog ovakovog stanja nije ni čudo, ako je zbog poznatog napadajala talijanskih vojnika zavladalo ogorčenost medju pogranicnim pučanstvom, i ako je jedna grupa neodgovornih osoba po noći presla kod Unca na talijansku stranu da se upusti u berbu s talijanskim vojnicima, na čijoj strani imade kao rezultat toga sukoba dva mrtva i dva teško ranjena talijanska vojnika. Da s naše strane nisu u berbi sudje-

Vidovdan u Jugoslaviji

Bio je Vidovdan Najveći dan jugoslovenske prošlosti, pun najraznolikijih čuštva, mudzemske boli i beskrajnog veselja, bio je proslavljen u Jugoslaviji, na onakav način, kako to proslavljaju narod, koji je sam bio junakom svih činova narodne tragedije.

Nema mislino ni jednog Istranina Jugoslovena, koji ne bi pozvao značaj ovog svetoga dana svoje prošlosti, zato se ograničavamo da iznesemo u par poteza samo krvniku događaja ovog dana.

I ako ima neizbrojivo događajaja koji bi morali biti spomenuti, kretala se proslava iko događajaja dviju velikih godina 1289 i 1914. Projast Kosova — početak osvećenja Kosova t. j. vidovdanski atentat u Sarajevu. Diljem cijele otačbine, od Orhilla do Triglava, od Balkana do burnih valova Jadrana, bile su svečane manifestacije slobodnoga naroda, što se u sretnim danima sjeća boli i tuga. Slo je to ujedno klicanje jedinstvu slozi i slobodi, — kao i svečana zakletka da će se osvajati dragocinski zamat bezbrojnih žrtava. Svema se naravski prednjačaje prestolnice, Beograd, Zagreb, Ljubljana, ali su se uspješno teknuh ostali gradovi i sela.

— Krupa proslava bila u Sarajevu, gdje se četiri narod po svojim predstavnicima pucali sjeni velikih mučenika Principa i Celinovića ali i svim onim neznanim junacima, koji su kroz stoljeća i stoljeća stajali kosti svoje po krajima čitavoga svijeta.

Jednom simboličnom riječi „Slava im platilo je narod na taj dan njihove žrtve.“

Narod, vojska, vlada i sve ostale narodne organizacije, sa Skoklom na čelu, kao simbol našeg srca, bile su zastupane u velikom broju i na selu i u gradu.

Velika lipanjsko nebo smećalo se i plakalo gledajući narod ujedinen u boli i veselju.

Novo ministarstvo u Italiji

Ulijed velikih događajaja i nečuvanom skandalu hito je Mussolini da pročisti i ministarstvo. Radi toga su svi ministri predali Mussoliniju u ruke svoje portfelje. On je preobračavo ministarstvo tako da su ministri: Cavigli (prosvjeta), Carnazza (javne radnje) i Corbino (državno gospodarstvo) predali ostavku. Na predlog ministra predsjednika kralj je imenovao ove nove ministre: za kolonije kralje Pietro Lanza di Scalca (dosada je to ministarstvo iz Federziona vodio sam Mussolini), za prosvjetu Aleksandra Casti, javne radnje Gino Sarcocci, za državno gospodarstvo Cesare Nava.

Uspomena na naš narodni blagden

Uspomena na naš narodni blagden, koji je svima, čime su čina svih naših ljudi i ljudi i nema, i tje, koja bi nama, Istraninima, mogla da zabavi, da u subotu, dne 5. jula, e. g. ne kažem:

— Ovo je naš dan — dan naših apostoła, naših prvih prosvjetitelja, sv. braca Cirila i Metodija. A kako mi imamo i danas našu Istarsku Rijec, — naše malog Istraninca, naše „Zemlje Udrženje“ u „našoj nam, Dječicu Maticu“ — sve same istovane, koje svakako na svoj način nam naša blagoslovljena naš Družbe sv. Cirila i Metodija za Istru — iko da nam zabaviti, da mi u taj dan sagnemo u džep, pa da u svakoj prema svojim silama sjelimo tih naših narodnih institucija?

— Staviše, mi naravno svim svojim silama bi ustanovljeno da misao na narodni blagden u nas nikada ne utrne. Jer u narodnim blagdenima ima mnogo toga, što u narodu i mile i tople zemlje, a ima i toga, što nam može dati naš narodni ponos. Neka nam se da nam upiše u grješni, što mi osobito naš čeznomo za ono malo slobode, što nam je prije imali i koja nam je dopuštala, da svoj narodni blagden proslavimo otvoreno i dostojno. I nita ne može u namu do naših naš ponos — što je naš Istra bila, Istra ovrsko majeno i silna, koja je prije našim godinama bila misao o narodnom blagdenu, našina koja je cijeli narod nam u prirobu i time pokazano, koliko su mi i naša i druga brata u ovome malom kutku Istarske zemlje.

— Naš nam i danas srce od zanosa i tuga, i tuga. — Istajuci se stariim novinama, našim nam u potrdim proslave Narodnog blagdena naša prikluku u Zagrebu, Splitu ili u Trstu. I tamo je sve plivalo pod narodnim zastavama, i tamo se sve orilo od zvonave zvona, od tužnjave topova i od vesele pjesme. I sve to na jedan jedini mig, stoji je u junu 1909. došao iz Istre naše. A još nam više ljudi dade, kad pomislimo, da u onaj dan čitave pokrajine bile s nama Istranima jedno srce, jedno misao... Ta u čitavoj zemlji od Spica pa do Zemuna nije bilo toga dana javne priredbe, na kojoj se nije klicalo našoj Istri i multokrotno narodu našemu.

Narodni je blagden bio kao zlatni prsten, koji je naš Istrane vjerio sa svima od našeg roda i plemena.

Danas imamo Jugosloveni u Jugoslaviji druge narodne i državne blagdane. Onaj od 5. jula u glavnome je napušten. Napušten ali ne zaboravljen. Još živjeli uspona na njega. Živi u prvom redi zbog nas i krute sudbine naše. I živjeti će, kaošto ćemo i mi istarski Jugosloveni živjeti u srcima svega Slavenske sve dotle, dok se budemo pokazivali vrijedni i dostojni toga dječnoga imena.

Uspomena na naš narodni blagden

Uspomena na naš narodni blagden, koji je svima, čime su čina svih naših ljudi i ljudi i nema, i tje, koja bi nama, Istraninima, mogla da zabavi, da u subotu, dne 5. jula, e. g. ne kažem:

— Ovo je naš dan — dan naših apostoła, naših prvih prosvjetitelja, sv. braca Cirila i Metodija. A kako mi imamo i danas našu Istarsku Rijec, — naše malog Istraninca, naše „Zemlje Udrženje“ u „našoj nam, Dječicu Maticu“ — sve same istovane, koje svakako na svoj način nam naša blagoslovljena naš Družbe sv. Cirila i Metodija za Istru — iko da nam zabaviti, da mi u taj dan sagnemo u džep, pa da u svakoj prema svojim silama sjelimo tih naših narodnih institucija?

— Staviše, mi naravno svim svojim silama bi ustanovljeno da misao na narodni blagden u nas nikada ne utrne. Jer u narodnim blagdenima ima mnogo toga, što u narodu i mile i tople zemlje, a ima i toga, što nam može dati naš narodni ponos. Neka nam se da nam upiše u grješni, što mi osobito naš čeznomo za ono malo slobode, što nam je prije imali i koja nam je dopuštala, da svoj narodni blagden proslavimo otvoreno i dostojno. I nita ne može u namu do naših naš ponos — što je naš Istra bila, Istra ovrsko majeno i silna, koja je prije našim godinama bila misao o narodnom blagdenu, našina koja je cijeli narod nam u prirobu i time pokazano, koliko su mi i naša i druga brata u ovome malom kutku Istarske zemlje.

— Naš nam i danas srce od zanosa i tuga, i tuga. — Istajuci se stariim novinama, našim nam u potrdim proslave Narodnog blagdena naša prikluku u Zagrebu, Splitu ili u Trstu. I tamo je sve plivalo pod narodnim zastavama, i tamo se sve orilo od zvonave zvona, od tužnjave topova i od vesele pjesme. I sve to na jedan jedini mig, stoji je u junu 1909. došao iz Istre naše. A još nam više ljudi dade, kad pomislimo, da u onaj dan čitave pokrajine bile s nama Istranima jedno srce, jedno misao... Ta u čitavoj zemlji od Spica pa do Zemuna nije bilo toga dana javne priredbe, na kojoj se nije klicalo našoj Istri i multokrotno narodu našemu.

Narodni je blagden bio kao zlatni prsten, koji je naš Istrane vjerio sa svima od našeg roda i plemena.

Danas imamo Jugosloveni u Jugoslaviji druge narodne i državne blagdane. Onaj od 5. jula u glavnome je napušten. Napušten ali ne zaboravljen. Još živjeli uspona na njega. Živi u prvom redi zbog nas i krute sudbine naše. I živjeti će, kaošto ćemo i mi istarski Jugosloveni živjeti u srcima svega Slavenske sve dotle, dok se budemo pokazivali vrijedni i dostojni toga dječnoga imena.

levani naši vojnici, najbolje dokazuje okolnost, što su u ubijanju i ranjenju talijanskih vojnika pogodnici s raketama iz revolvira. Od talijanskih vojnika jedan od ubijenih zva se Lorenzo Grego, dok drugomu nije poznato ime. Ranjenici vojnici preneseni su u bolnicu u Postojanu. Naravno da je zbog ovog nemilodogodjaja u pograničnim talijanskim krajevima zavladala užurbanošća.

Kako spomenuto ubijanje je samo jedan talijanski vojnik, a ne dva kao što jugoslavenske novine kažu. Talijanski olpravnik poslovala u Beogradu g. Sola je posjetio jugoslavenskoj ministru inostranih djela Ninčića i prosjedivao radi tih događaja. Izva poslanae brozjavke sa strane jugoslavenske vođe talijanske, da će se povesti i najstroža istraga, incidenti se likvidirani, a obje vlade, svaka sa svoje strane vode istrage, poslavši na lice mjesta svoje više funkcionere. Ovi su događaji smatran kao obični pogranični incidenti i ne će poremetiti dobre odnosaj duv susjednih država. Usljed ovoga incidenta će se pospešiti definitivno urođenje granice između Poljske i Rakeka. U Beogradu očekuju generala Danalij, opomoćnog ministra generala Bodrera, koji će u tom pogledu donesti sobom instrukcije svoje vlade.

DOPISI

IZ RIJEKE.

Psi i komarci. - Dvije vrtložne izvještave. - Jedan

— Vedelta, u svom broju od četvrtika prikazuje opasnost od ugriza pasa, koji da ima na Rijeci sva sila. Ne radi se tu samo o psima, što se škicu po ulicama bez gospodara, zapušteni, gladni i zedni, već i o onima, što ih pojedinci, osobito iz Rakeke, vode kao ljubimce. Članak vartrećni pametlan odmah od napomenutih, što ih je naša "Vedelta" ikada napisala.

Bio sam još pođom to me "Vedeltina" pasje filipke, kad li mi juče u jutro bana u kucu Ninetta, kao prava pravca talijana, pa udri, da mi se tuži, kako mi je celu noc grizli. Komarci i kako su "celu noc delali zzzzzzzzz" i svaki hip — pikt pik pikt" Ja sam se malo zamislilo i ovako sam mudrovao: — Svi znamo, a i Vedelta — piše u ovom istom članku, da je zdrav razum na Rijeci otišao — mater zjenit imaxor bilis, samo e' un re in estitio! Ako dakle na Rijeci nema više zdravoga razuma, ako su u ovom nevjerojatnom gradu ljudi svi... pametni, ali naopako — je li moguće, da su i pri prvemu toku ostale životinje nevrknuite, normalne? Za pse znamo po "Vedelti", da nisu, a ja bih mogao da zamislim, za svu ostalu ostalu ostalu, što ih je, ali po koja daska u glavi. I tako, pošto sam smislio sve u jednom, obratio sam se k Ninetti i rekao: — Ninetta, vas su noćas jeli komarci. Kako je danas na Rijeci više manje sve ludo, moglo bi se dogoditi, da su i oni komarci, što su vas grizli — bitiesni i ner, i još bi se moglo dogoditi, ako za vremena ne potražite lijek, da jednoga dana počnele i vi kao i komarci zvrdati uokolo: zzzzzzzzzzz — i ujedati: pikt pikt pikt što bi bilo opasno i za vas, i za one, koji bi vam po nesreći došli blizu. Zato vam ja savjetujem, da se smiestia pokupite i da odecite u... Pasteurov zavod.

Da nisam to nikada rekao Nema valjda pogreše, što je nije na mene sasula, a bio bih i gore prošao, da nisam na vrijeme odmgatio. Razumije se, da su uslijed toga naši diplomatski odnosi prekinuti. Pa da bi zašlo im pravo "Vedelti", kad bi, da je "il buon senso" otišao — ali bađni... Mislio sam, da je ovo najvažniji događaj, što se na Rijeci zbilo u toku ovih posljednjih osam dana. Medjutim, kako čete domalo vidjeti, desilo se ovdje i drugih stvari, nemanje važnih od onoga, što sam vam malo prije izričito, što se dakle dogodilo? Događilo se, da su

naš Nino ovih dana stampano u rimskoj "Idea Nazionale" jedan svoj članak. Vi pitate i mislite više? Odgovaram: Nije to mala stvar! Članak je neobično živ, fulminant. Nema pozivlje, da se proširuju svi oni, koji izdavaju lističe, da se progovara. Duceta. Osim toga sad je zgdna, da se lasizam otrese svih nedostojnih i d. se više o onima, što se s Matteottijem dogodilo i ne govori. Mi smo, veći Nino imali jedan Caporetto, ali drugoga ne bud i još neovome mjestu na viditi. Uz njega čemo biti mi Bog i Talijani Talijani i Bog! I još k tome čitava viktiozna vojska...

Riječi ovih članka su italijanske, ali kriv, što je njega brizga, nasa je balkanska. To se sakriti ne da, kao ni u kaski. Pa čemu da se se savjetuje? Da ne je Nino sam jedan priznao demurski Secesia, da je on pravjetinuti nas gore list — ali list, koji je se sam od sebe presadio u italijanske giardine i danas njima daje svoje liposti i parleme svoje. Koliko gađi žalimo za njim, toliko nas o druge strane ljudi misle, da čemo moći odgvarati Italijanima, kad nas budu pitali, što da smo mi jugoslavani dali čovječanstvu. — Dali smo Nino Hlsta e — slus!

Dali smo i staroga Grosiča. Kad je Stari vidio, što je Nino napisao, on se brže i brže požurio, da sam drži jedan govor u rimskoj skupstini, gdje je, od strane martorizirano grad Rakeke pozdravio Duceta i izričito srdačan pozdrav lakodjer i onorevulim senatorima... To je bio, doduce, govor, a la sućnuć, a to italijanski znači: senza infamia e senza lode, no sasvim lijep govor je Grosič splozna, četitlika i komentira. A on, kao poznat, ambiciozni starčić više i ne traži: po koji aplauz, po koju kongratulaciju, stvarice, koje kod ljudi njegovih godina nadoknadjuju druga, uzvisinija skakljanja...

Ove dvije izvještave dostu su, kako se ono kaže, u jednoj. To ba nam znači, da smo predprijetnje i povodu uostavne poslanika Matteottija imali na Rijeci jednu ne baš sasvim neznačajnu demonstraciju. "Vedelta" je demonstrantima dala, istina, odmah po pristima, ali to nije dostiglo. A bilo se bolati i drugog! Umorstvo socialista Mat. je izazvalo i pravu ogorčenje i kad nek, koji su odvijek simpatizovali sa fasistima, pače počelo se već mrmirati i u krilu samih fasista. "Vedelta" se je tim nedisciplinovanim elementima doduše zagrozila izgovorom i Bog bi znao čime još, ali trebalo je, da se nečije dijne gas s mnogo više autoriteta nego što su — bez svake zamjere — uziva naša "Vedelta".

A to je ono, što su u obilnoj mjeri učinili naš Nino i naš Grosič, kođa "Sentinella" nazivlje — ne znam zašto i — padreterno. Očekivali smo, da će ovom zasto i to Sentinella nešto iće budo iće budo iće voljeje upravo u nakrjetnije vrijeme izšla je samo na podu arka. Zlobni jezici dovode tu u vezu događajima u Rimu, najviše s uskratom subvencija? — no kako bilo da bilo, "Sentinella" je nekako kako i

Tužna mladost moja. Svačim dan na manje. Kako i travčica. Ka se sprum žanje. Kad bi moje suze. Na kamen padale itd. itd.

Riječi se trgoveci s pravom tuče, da će ih "irovagji" ubiti. Ti "irovagji" su oni ljudi, koji uokolo prodavaju robu, sukno, platno i druge tkanine. Ti Italijanski hanzivrazi ljudi kečevara jina zaista mnogo, ima ih više nego li muha... Te "irovagje" lijepo je prikazao neki Montefiori u jednom milanskom šaljivom listu "Il Gallo caricaturista". Taj list primala je Ninetta još prije rata, a i sada je abonirana na "Gallo Giallo". U "Gallo caricaturista" od 22. II. 1924. pisao je dakle onaj Montefiori sljedeće: — Insa, pripovijeda Montefiori, u Rimu nekakav serlatan, koji puku svoju robu gotovo silom narivava. Prije nekoliko dana okupila se na jednom trgu oko njega sva različe izlaska i vrtložna. Na kraju ovog koještarije pisao se melanholično zvuče: "U tim tihim časovima zalaska sunca ludo bih da mislim o nečem nedostojnijem, nemogućem."

Šta razumije o tom nedostojnijem? Da nije to što se ne će nikad opametiiti — ili i nešto bolje napisati. Međutim, člančić bio dosta oštar, pametan i razlozan. Sutra dan posjeti me jedan dug i suhnojavni mladić, koji mi reče, da on ne će to tako ostaviti. — Ali što ste Vi? — upitah. — Insa prečte, prema kojof ste bili tako grubi. — Aha, Vi ste dakle pisac! Pa šta želite? — Demantujte Vaš članak. — Sta imam da demantujem. Da se seljaci ditu u zoru, a Tomo demantuje ne bi ni dičete poru. — To čak ni Vi ne vjerujete. Da seljaci istravaju stoku noću na pašu? Na to ne bi pristalo ni najgora stoka. Šta dakle imam da demantujem? — Nije lijepo: onda ću vam sutra postati svjedok, — reče on. — Do toga mi nije stalo. — Svejedno. No ova se stvar može jedino krvlju oprati. — Tako, tako. Dakle — primetihi razložno

vi se smijete? Hi mislite, da ću vam ja pričati kakve lađonije? Pa zar vi ne čitate li Messaggero — heulli bečere-moriti? — Zar ne znate, što se ovih dana dogodilo u Villi Ludovisi? Neke židari pao je sa petog kata i došao na ulicu, i na mjestu ostao mrtav. Prije, kad li smo svi ja, strže, proćur, liječnici, i vreća naroda. Popitali so mu glavu, ruke, noge, leđa, pa malo niže, pa malo više, pa sprijeda, pa straga... sve je ne njemu bilo zdravo. Pa pak je mrt! Pomislih si ga u nrtvancu, raspurali ga i znate li, što su pronašli? Pronašli su, da je čovjek umro od upale pluća. Pluća pravca, čimaminta, vrućica, pluća! Ne znate se, vrtog vas odabli ovu su stvari sasvim ozbiljne. Dok je onaj nesretnik padao sa petoga posla, nrtvato je upala pluća. Pa kako je bi po ovaj stvarno žuti? Da nije dobio onu prokudiciju, bio bi postao još kao i pacak. A svjedoci su svi liječnici: profesori, profesori, Ammannazzo, Trottolari i toliki drugi. Njemu se pluća upalila, jer... stašteniti, ljudi d'una lipud upalila mu se, jer je na sebi imao — plućana majka. Da je na sebi imao vunuenu majku, kašto su ove, što ih ja prodajem, bio bi se spasio. Vuna čuva, vuna čuva, a ja vam prodajem samo vunuenu majku. Pogledajte ih, sama vuna... nisu one od bambaka ne! Već od vune, od prave vune...već! Jeste li razumjeli, da li ne? — Idući nekoliko čitavo je vrijeme lupao: onim svojima svrženima i neprestano tužio: — Od vune, od vune, od vune, od vune, mondaocio ladro, avete capito si o no? Zasto ne odgovarate? Ovakove majke stoje u Rimu deset lira i manje, ja vam ih ne dajem ni po osam, ni po pet ni po dvije lire... ja vam ih dajem po jednu samu piljivu liru. — Jeste li razumjeli? — jednu liru. — Jednu liru. — Od vune, od vune, od vune, od vune, mondaocio ladro, avete capito si o no? Zasto ne vjerujete, da su ove majke od vune? Ne vjerujete. E onda čujte!

I tu se baci na koljena govoreći: — Kuncem vam se, da sam ja ovaj majke kuncem... Jeste, da bih tako ovu zaklon, udavljen, da mi be živa parali, derali, guliti i da bih oslijepio, ako ih nisam uderao. Ni boba ni sam dao za njih, čto zasto ja mogu da ih dajem za jednu samu liru! I da ja ne bih nikada više video moge čaka ni moje matere, ni moje žene, ni moje djece ni moja nrtvica ni moje novce, ako nisi od vune, od vune! —

Ona se opet diže na noge i preuze ljutito: — A sada, pošto znate čitavo istinu, zasto ne kupujete? Vi se u ovim majkama možete baciti i sa kupole svetoga Petra, da ne čete dobiti upale pluća. Hi možda nemate, jedne liru, ako nisi od vune, od vune. A sada, od vune, od vune? Bog vas ubi! Uđete uokolo po Rimu, a bud ijedne lire u džepu! Che facciali! Bed jodne lire lo! — managgia ve pierrebbe a cartellate! Varda li che roba! Che gente! Ovakove majke Forta i bioočini vam prečte Vestisti di lana!, pidočiništi Obucite se u vunu, u vunu, u vunu! managgia! Ja ću danas, kuncem vam se na moje poštenje, zalati kođa.

I svjetlina je malo udobrovoljena malo imprevisionirano, malo zadržana kupovala... kupovala... Tako je malo prije rata. Danes iza rata šarlatani su dakako, mnogo redji, pa je sve drugačije... —

IZ HUMA. — Pretprosle nedjelje bin je u obilježim seću sajam, i naravski kao većina drugih, nije mogao ni ovaj svršiti i da se neko potuče. — Došlo je naime do toga, da su neki mladići, koji su se pre malo vremena upisali u "fasisti", ali se pidišasse un accidente, non e' male. Naravski da nije to dobro došlo onima, koji su plesali i zato skočili na fasiste i potukli se luno. Najveća žrtva tučnjave bio je jedan naš mladić, koji je morao ostati nekoliko dana u krevetu jer je sav potučen. Hoćemo li kada svršiti i tim izazivanjem mladi fasista? Ne moćemo za Bogal napadati tako braću našu. Kažem braću, jer premda ste vi sada pristali fasista, rodjeni ste Slaveni kao i svi mi ostali Hlumljani.

— ako mi provirajte kuršum kroz čelo, sunce će početi da u tih časove zalaska prolivava na zemlju jutarnje zrake. Vi to nikad ne čete dočekati! — Sta tim hoćete da kažete? — Hoću namre, da kažem, da mi ne čemo imati toliko krvi da nekoliko desetina hiljada da stranica operemo besmislicu, koju ste Vi na njima napisali. — Dobro, dobro; kad vam proviram stomak kuršumom, onda čete već osjetiti, kakva je to besmislica. — Pa jest, ta će argumentacija biti definitivna. A dotle — s Bogom! Pravo hodnikom, vrata desno. — S Bogom! Sutra čete čuti za mene. — Trudit ću se. Napreğnut ću usi što više mogu. —

II. — I dva mladića, čuvari časti i poštenja, dođoše mi sutradan. — Došli smo radi ozbiljnih stvari. — rekose mi. — Sjednite. Radite li mnogo? — Kako radimo? Ono da, radimo. — Vidite se da smo radni ljudi — primetihi ja. — Mladići kao polaskani, osmeñuše se. — Da! — A onaj nepismeni mađarac — intinno namignu — bas nam smeta radu! — Mladići, čuvari časti. — Molim Vas, mi smo ovdje prestavnici gospodina Ljeflanina, i ne dozvoljavamo da ga vrijeđate. Pucavite svoje riječi! — Po čemu vi to znate, da ja baš o niemu govorim? —

— Pa Vi rekoste: nepismen mađarac. — Ona moglo da trgnem svoje riječi upotrebivši on je pismen mađarac. Pismen u toliko, da zgrčnom rukom nakrañbije besmislicu i da je plašira u časopisu. — Ali mi smo branioci njegovih interesa i ne dozvoljavamo... — Ja ih proniočivio pogledah. — Znači da ste se vi složili s njime, da se zalazak sunca zbiva u zoru. — Ne, nismo se složili. — ... žili, — potvrdi i drugi. — Međutim li pametan čovjek da napise onakvu glupost? — Ne može. — Znači pisao je glupan. — Znači glup. Ali ne, mi ne smijemo tako govoriti o njemu. On nam je povjerio svoje interese. — Pa da razumijem, Ali na stranu to. Zbog toga što vam je povjerio svoje interese nije ni najmanje postao pametniji. Ne? — Pa tako je. — Prema tome čak i braneci njegove interese, vi ne možete zaboraviti da je on glupan Jel'le? — Mladići se primakoše i klimnuše glavom. Poslije malog kolebanja oni se složise sa mnom: — Pa jest, budala je. I da pravo kažemo, ova nam je mislila vrlo nepriyatna. Mi smo odmah vidjeli, da ste Vi dobar i simpatičan čovjek. — Tada je baš cepanica — prihvati drugi. — Tada. Duplja mjestina glave. — Piše tako da bi ga trebalo izletati. — Dok su branici interese mog protivnika iz-

Frantina i Jurina

Fr. Kuda to, Jurino? Jur. Grem malo do Pula.

Fr. A po ča? ako se sme zna? Jur. Sin mi je z Merik poslat par stotina dolara, pak ih grem razmeniti.

Fr. Buzaroni! Blaže tebe! A kako ćeš toliko imati beći? Jur. Staviti ću ih va našu Posujilnicu.

Fr. Va Posujilnicu. Jur. Nego kako! Ča se čudiš? Fr. Ma ča čemo mi još imati Posujilnicu? Jur. To se zna, da čemo. Ki čes, da nam ih žame? Fr. Zet nam ih ne će nijedan, ma... Fr. Ča ma? Kakovo — ma? Fr. Ti dunke, Jurino, nis ne znaš, ča se događa? Čekaj, da ti ja povedem. Fr. A na polje, no! Fr. Si čul ti, da sa sada razumeli va liri i one stare kruni, ča si ih naše istarske Posujilnice imele vane, va Ljubljani i drugdure po Jugoslavije? Fr. To sam čul, i to mi je jako drago. Ba moramo bit zahvalni onem našem, ki sa nam to opravili. Fr. Ja — ma... Jur. Kakova ja — ma?... Fr. Ja sam čul, da te sada našj kmoti dignut od zadnjega solda e' ga imaju po naših Posujilnicah. Fr. Čul sam i ja neć. Povedali su mi, da Motovunčine, da lasisti već nekoliko puta mena ajfiraju: proti našim Posujilnicam i da mte našj ljudi, neka valje vanka znamu sve do zadnjega krajevca. Fr. To je ono isto, ča sam i ja čul. Ma reci malo ti mane: ča će bit bolje vanki, stoću, ako našj ljudi znamu s Posujilnicu oni svoji beći? Jur. Ča to pitas? Ča ne znaš, da ako se neke Posujilnice znamu svi beći vanka da se ta Posujilnica mora ugasti, kakve i sveće, kad joj popali ulu? A to i je ono, za čem se gre! Fasisti bi oteli, da svu našu Posujilnicu propadu, sa otel da moraju onpuća zajahat našemu kmetu na vrat. Fr. A kako to? Fr. A ovako: Kad teta potreba poljuka na vrata, kako ćeš poč po beći? Ako n' zadržati kome čes drugemu poč, ako n' fasisti, ki čete ovdje imati onake, kak bi i njegov det gull trogodi dedit! Zato bi fasisti i oteli, da sve naše zalazak i sva naša gospodarska društva gredj rskom zvižvati, zač bi onpuća oni s našim imanjom još više gospodarihi nego ča danas gospodare. Fr. Tu imaš ti pravo. Fr. I jos neć. Ni laglje stvari na svetle, nego dignut oni tri četiri krajevci s Posujilnicu. Pak ča onpuć? Kada čovek malo beći ima, kupuje samo ono, ča mu

PODLISTAK

A. Averčenko: Prvi dvoboj

I. U nedjeljom časopisu, a u pripovijesti jednog mladog književnika, pročitah ovo: — Kako su lijepi oni časovi pred sunčanim izlaskom, kada se cijela priroda sprema da spava, kada se polja izmoglele zaodjenu bijelim velom i kada seljaci zamorenji od dnevnih poslova tjeraju čopore konj i drugi životinje pod veselim zrakama utarnje, što ih puznjake pokrivenne smaragdnom zelenilom! U tim časovima zalaska sunca ludo bih da mislim o nečem nedostojnijem, nemogućem. — Da li je nužno da kažem koliko su me uzbuđili oni čudni i nerazgovijetni redci? Pohitih da prikriem pisca za stranu stup, kako bi mu priklatio želju da svoj nos svuda zavlači.

Napisah u drugom nedjeljnom časopisu: — Pisac tvrdi da se u časovima pred sam izlazak sunca cijela priroda sprema da spava. — Ako se cijela priroda u očima pisca izjednačava sa gomilom bećera, što ih izbacuju poslije određenog vremena iz krme, i gotovih da legnu u prvu baruvinu kraj puta — mi nismo u stanju da mu čestitamo na takoj koncepciji. Drugo, cijelom je svijetu poznato da seljaci utaju u zoru, a ne obratno. Kakva je to budala mogla da istraž zaodjenu bijelim velom životinje pod veselim zrakama utarnje, što ih puznjake pokrivenne smaragdnom zelenilom! U tim časovima zalaska sunca ludo bih da mislim o nečem nedostojnijem, nemogućem. — Ako uvče-

kakva li su to bezuzna strahila, što noću isteruju stoku iz štala u polje? I kako se mogu izjednačiti tihli časovi zalaska sunca? — Ko li je mogao da to napiše? Čovjek ih kološ, što je uletjela kroz prozor na pisači stol pisača, koji je otišao da primi "a conto"? Za nel i kološ umije da sasvim lijepo razluče izlask i zalazak sunca. Na kraju ovog koještarije pisao se melanholično zvuče: "U tim tihim časovima zalaska sunca ludo bih da mislim o nečem nedostojnijem, nemogućem." — Šta razumije o tom nedostojnijem? Da nije to što se ne će nikad opametiiti — ili i nešto bolje napisati. Međutim, člančić bio dosta oštar, pametan i razlozan. Sutra dan posjeti me jedan dug i suhnojavni mladić, koji mi reče, da on ne će to tako ostaviti. — Ali što ste Vi? — upitah. — Insa prečte, prema kojof ste bili tako grubi. — Aha, Vi ste dakle pisac! Pa šta želite? — Demantujte Vaš članak. — Sta imam da demantujem. Da se seljaci ditu u zoru, a Tomo demantuje ne bi ni dičete poru. — To čak ni Vi ne vjerujete. Da seljaci istravaju stoku noću na pašu? Na to ne bi pristalo ni najgora stoka. Šta dakle imam da demantujem? — Nije lijepo: onda ću vam sutra postati svjedok, — reče on. — Do toga mi nije stalo. — Svejedno. No ova se stvar može jedino krvlju oprati. — Tako, tako. Dakle — primetihi razložno

Domace novosti

Razdoba Istre za pokrajinske izbore

Istarski prefekt je dne 15. juna ev. god. pod brojem 12911. Div. II. u na osnovu...

Table with 2 columns: Općina and number of voters. Includes Općina Labin, Općina Pola, Općina Pazin, Općina Poreč, Općina Buzet, Općina Kopar.

II. okrug: Sjedište: Pula. Općina Pula sa 49,621 stanovnika

III. okrug: Sjedište: Pazin. Općina Pazin sa 17,951 stanovnika

IV. okrug: Sjedište: Poreč. Općina Poreč sa 12,140 stanovnika

V. okrug: Sjedište: Buzet. Općina Buzet sa 16,000 stanovnika

VI. okrug: Sjedište: Kopar. Općina Kopar sa 15,911 stanovnika

Svakih će od spomenutih okruga birati 5 zastupnika u pokrajinski odbor.

Pozdrav naših vojnika iz Tolmina. Okupljeni Istarski u 9. bataljonu alpinaca...

Novice: NOVE GREJE I DASKE prodaje po vrlo niskim cijenama...

ADVOKAT Dr. Ivan Marotti - Pula, Salandra 14 (kod željezničke stanice)...

ŠIVAČE STROJEVE od 200 lira dalje i svakovrsno polukovno prodaje samo u nedjelje

ŠKRINIAR IVAN u Humu (Istra).

raju izbjegavaju preferencija. Čast moćne ne može biti okaljana jednim zločinom...

Govor je Mussolinijev poparen odobrenjem, naročito na mjestima, gdje je apolitično inozemstvo...

U planu daljeg držanja opozicije Mussolinijev priznanje, da ne treba biti optimistični...

Politički pregled

Italija. Uslijed ubistva socijalističkog poslanika Matteottije...

Proslav petka je čitava Italija proslavila uspomenu Matteottije...

Proslav petka je čitava Italija proslavila uspomenu Matteottije...

Proslav petka je čitava Italija proslavila uspomenu Matteottije...

Proslav petka je čitava Italija proslavila uspomenu Matteottije...

Proslav petka je čitava Italija proslavila uspomenu Matteottije...

Proslav petka je čitava Italija proslavila uspomenu Matteottije...

Protiv upisu u matiču može poreznik da utroži utok na općinsku priznivu komisiju.

Zaključak općinske porezne komisije mora da općina javi članove...

Rad prođe rok za prilazbe, ispravi općina matice prama riječima otkosa...

Prilazbe protiv poreznom popisu. Protiv sastavu poreznog popisa može svaki poreznik...

Konačno je dozvoljen utok protiv poreznim popisima i na sud i to u roku od 6 mjeseci...

Nije dozvoljen utok na sud protiv odredjenja višnje poreze, a niti se sudu ne može podastri molba...

Tudja valuta na tržančenoj burzi. Jucer, dne 2. juna 1924. moglo se prodati...

Politički pregled. Uslijed ubistva socijalističkog poslanika Matteottije...

Politički pregled. Uslijed ubistva socijalističkog poslanika Matteottije...

Politički pregled. Uslijed ubistva socijalističkog poslanika Matteottije...

Politički pregled. Uslijed ubistva socijalističkog poslanika Matteottije...

Politički pregled. Uslijed ubistva socijalističkog poslanika Matteottije...

Politički pregled. Uslijed ubistva socijalističkog poslanika Matteottije...

Politički pregled. Uslijed ubistva socijalističkog poslanika Matteottije...

Politički pregled. Uslijed ubistva socijalističkog poslanika Matteottije...

Politički pregled. Uslijed ubistva socijalističkog poslanika Matteottije...

Politički pregled. Uslijed ubistva socijalističkog poslanika Matteottije...

Porez plaćaju sve obitelji, koje imaju u dotičnoj općini svoj obiteljski boravak...

U slučaju smrti kojeg člana obitelji može dotična zahijevati, da joj se snizi porok...

O brisanju, dotično sniženju poreza na obitelji u obim ovlašten slučajevima...

Ako su koja obitelji naseli tekom godine u općinu, općinski odbor zaključiti, da ta obitelj imade plaćati porez...

Porez na obitelji moraju plaćati i tuđi državljani, ako oprevezujuju dotičnu općinu...

U slučaju oslobodjen od poreza na obitelji? Poreza na obitelji ne plaćaju:

1. oni koji žive u zajednici na račun kakve dobrotvorne ustanove (sirotišta).

2. mladići, koji žive u općini radi školovanja ili učenja kakvog zanata.

3. vojnici i mornari, jednaki državni, pokrajinski i općinski namještenici, koji žive u kasarnama.

4. one obitelji, koje u općinama do 5000 stanovnika nemaju 2000 lira čistog prihoda...

Za porez na obitelji su solidarno vezane sve osobe, koje čine jednu obitelj...

Kako se odmjerni porez na obitelji? Porez na obitelji se odmjerni prema imućnosti obitelji...

Prihod, prema kome se plaća porez na obitelji se odredi:

1. na temelju ustanovljenih prihoda, koji su podvrženi porezu na pokretno imanje...

2. Na temelju prihoda od najamнина iza otklona jedne trećine ili jedne četvrtine...

3. na temelju prihoda od odavanja zemljišta u najam, a ako toga nema, na temelju četvorkratnog procijenjenog prihoda...

4. na temelju svih drugih dohodaka, za koje se sigurno znade, da ih obitelj imade.

Kod odmjerenja poreza na obitelji će se uzimati u obzir broj članova pojedinih obitelji...

Koliko znašću porez na obitelji? Kako je sve spomenuto, porez na obitelji se uvode tekar onda, kada to zaključiti općinsko vijeće...

1. u općinama do 5000 stanovnika je određeno najmanje 0.25% do najviše 3% od cjelokupnog prihoda...

2. u općinama od 5-15,000 je određeno od najmanje 0.30% do najviše 4%.

3. u općinama nad 15,000 stanovnika od najmanje 0.30% do najviše 5%.

4. u Trstu od najmanje 0.50% (1/2%) do najviše 7%.

U slučaju izvanredne potrebe može vlada da opunomoći i druge općine, da mogu odmjerniji porez na obitelji do 7%.

Porezne matice i popisi. Općinski odbori onih općina gdje je općinsko vijeće zaključilo da uvode porez...

Općinski odbori onih općina gdje je općinsko vijeće zaključilo da uvode porez...

Općinski odbori onih općina gdje je općinsko vijeće zaključilo da uvode porez...